

A black silhouette of a person's upper body, including the head, neck, shoulders, and arms. The person's hands are placed on their own chest, with fingers spread. The hands are white with red-painted fingernails. The background is a light, textured grey.

Olina Táborská

CO MÁ
SPOLEČNÉHO
MALÁ NOŽKA
S KAMASUTROU

motto

SKUTEČNÉ PŘÍBĚHY

Co má společného malá nožka s Kamasutrou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Olina Táborská

Co má společného malá nožka s Kamasutrou – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

 ALBATROS MEDIA a.s.

Olina Táborská

CO MÁ
SPOLEČNÉHO
MALÁ NOŽKA
S KAMASUTROU

Praha 2016

*Tuto knížku věnuju
všem ženám a mužům,
kteří hledají svoji druhou polovinu.
Nehrajte žádné hry a buďte sví!*

Kus života čekáte na něco, co už ani nedokážete pojmenovat, protože se z čekání stal pouhý zvyk, a pak vás to úplně zaskočí. Léta představ, co bude, až to přijde, jako by neexistovala. Všechno se odehrává bez možnosti mít události pod dozorem. Rozum, inteligence jsou vám jakoby přítěží. Víte, co dělat, ale je to jak při živelní pohromě. O tom, zda se zachráníte, rozhoduje osud.

IRENA

Kdyby šlo paměť lidského hardwaru vyměnit, jak to jde u počítače! Nechat tam jen ty vzpomínky, o které stojím, aby mi otisk v mozku jak varovný majáček hned nepřipomínal každou otřesnou událost. Když se manžel zabil, bylo mi šestadvacet, našim dvojčatům sedm. Až po letech dáte za pravdu všem, kdo vás utěšovali slovy: Život jde dál, čas je nejlepší lékař, čas je milosrdný... Ohladí každou bolest jak voda oblázek, i když otisk zůstává. Pak stačí situace a majáček už bliká. Anebo moje máti. Je tak pesimistická! „Irenko, my jsme smolná rodina, raději se s tím smíř.“

mlčím, ale uvnitř vzdoruju. Já se nechci smířit. Nejsem indická vdova, neupálili mě se Zdeňkem na hranici, mám právo žít!

Jednou jsem to řekla nahlas. Její zděšení jako by zvěstovalo válku. Nemůžu za to, že ona nedokáže vyjít z provinčního kruhu malého města. Ať si tam dožije, ale vtaňovat se do něj nenechám. Víím, co teď musím. Musím se zbavit toho strachu, který na mě máma od malička přenášela. Odříkávám si, že už NEBUDU: Vzorná. Poslušná. Přízpůsobivá. Slušná. Ohleduplná. Knižní hrdinka.

BUDU: Otevřená, sebevědomá, upřímná. Svá.

Jak jen táta dokázal žít s ní čtvrt století a mít ji pořád rád (já ji také miluju, ale...) Možná mu její ustrašenost

vyhovovala, připadal si vedle ní silný... Hlavně si vždycky dělal, co chtěl, zatímco ona se mu jen přizpůsobovala, odečítala mu z očí, kmitala. Dnes už vím, že nežila svůj život, ale jeho.

Táta od ní odešel. Žije s přítelkyní. Ještě nás s mamkou podržel v krizi po Zdeňkově smrti. Nezazlívám mu odchod, pro mě je pořád tátou, kdykoli ho potřebuju. Takových příležitostí ubývá – jemu je sedmdesát, mně už bylo čtyřicet. Někdy mám dokonce pocit, že začíná vzhlížet on ke mně.

Zato máma! Považuje naši rodinu za prototyp smůly. „Dcera vdova, manžel si našel rajdu, za co? Za co?“ fňuká.

Mám chuť s ní zatřást a zařvat: Mami, tvůj zeť se zabil, protože si myslel, že je králem sjezdovek. A kdoví, zda se nepřeváděl na svahu před nějakou studentkou. Nejvíc chybí mně, proč z toho děláš svoji osobní tragédii? Můj chlap je mrtvý, ale tvůj tě opustil! A víš proč? Protože bys mohla být prezidentkou nešťastných! Jo, mohla bys založit světový svaz lidí, předurčených vlastní vůlí a povahou k osobnímu neštěstí, protože tě baví se v ublíženosti šťourat, rozedírat tu hnisavou ránu, jen aby se náhodou nezahojila...

Vím, že to neudělám. Mám ji ráda a vděčím jí za moc. Hlavně za pomoc s dětmi poté, co mi jeden telefonát z Krkonoš změnil život. Od té doby mám v hlavě ten majáček. Ale já ho tam už nechci, chci sakra žít, protože jsem ve věku, kdy se některé mé kolegyně teprve rozhodují, zda pokračovat v kariéře nebo konečně založit rodinu! Nejsem stará a nemám odžito. Ještě můžu být jiná. Odvážnější. Otevřenější. Nezávislejší.

Dokážu to? Ve skutečnosti jsem srab. Asi jsem se mámě

opravdu povedla dle jejích představ, takže si někdy připadám jak balíček, který by mohly nabízet hypermarkety se sloganem: Dva v jednom. V práci jsem jak táta, umím se prosadit, jít si za svým, v osobním životě připomínám mámu. V následujícím příběhu jsem pochopila, o co v životě jde. Být tím, kým opravdu jsem.

PETR

Někdy mám pocit, že nenávidím všechny ženy. Říkám si: Obejdeš se bez nich. Vyspat se s nimi a adié! Jen si je nepřipustit k tělu. Jsou jak pijavice, přísají se a nezbavíš se jich.

Ha ha ha... Nezbavíš se jich, to si trochu fandím, zatím se ta jedna jediná, kterou jsem si vzal, zbavila mne. To jsem ale ještě nebyl ředitelem fabriky. Vzala si a opustila obyčejného inženýra. Technokrata, to zdůrazňuju. Na tom si dokonce zakládám. Obor, v němž je mi dobře. Všechno se dá odhadnout, změřit. Žádné překvapení ani zklamání. Leda bych se přepočítal, ale pak jde o moji chybu.

Nikdy jsem si s ženskými nerozuměl. Nerozumím si ani s vlastní sestrou, starší o dva roky. Máloco nás přinutí přiznat si příbuzenství. Od té doby, co se o to už nemůžou snažit rodiče, nepočítám-li jejich narozeniny a svátky Dušiček, kdy se s Blankou a její rodinou setkám aspoň u jejich hrobu, jsme vůči sobě cizejší než pivní kamarádi. I ti si toho povědí víc a s upřímnějším nasazením.

Od puberty jsem silněji vnímal spíš hloupější holky a představa, jak se k nim prodírám křovím plytkosti, mě spolehlivě od všech pokusů odrazovala, byť se mi některá

z nich i líbila. No a ty, které jsem naopak detekoval víc rozumem, zas nestály o mne. Jak prostě!

Ne že bych byl Quasimodo nebo asociální tupec. Soudě podle toho, jak se mi dnes derou do postele, jsem pro ně sexy, ale s výhradami, s výhradami.

Chlapče, jen si nalej čistého vína, sexy je hlavně tvoje ředitelská kancelář a tvůj barák za městem.

Prostě nejsem blbý, asi tak. Když mi Věra postavila kufry za dveře (nikdy mi neřekla pravý důvod, jen že mě nesnáší), odstěhoval jsem se do podnájmu a zařekl se, že tohle už mi nikdy žádná neudělá. Od toho okamžiku jsem makal jak irský osadník v Americe. Neexistovalo nic kromě vidiny, že to už budu jen já, kdo ukazuje palcem nahoru nebo dolů. Podřídil jsem veškerý svůj potenciál tomuto cíli a jediní, kdo mě dokázali na chvíli odpoutat od úsilí ukázat ženě, koho odkopla, byly a jsou stále naše děti. Jako otec jsem neselhal. Na to jsem hrdý.

Děcka už studují, já si žiju ve vlastním domě obklopeném zahradou, na jakou by byl pyšný i zahradní architekt Pražského hradu, a když chci, nejsem sám ani v noci. Tím, že nemám postele vedle sebe, dávám najevo nahodilým návštěvnicím, jak moc toužím po jejich každodenní přítomnosti ve svém hájemství. Nijak, dámy, nijak...

Tak tomu bylo do předloňských Vánoc. Pak jsem potkal Irenu. Nechápu, jak se jí zpočátku dařilo vyvrátit všechny mé dosavadní vzorce. Najednou nefungovaly. Málem jsem kvůli ní ty postele srazil...

Netvrdím, že bych to s ní definitivně zamáznul... Sice jsem pro to udělal takřka maximum, ale zdá se mi, že pořád ještě není všechno prohráno. No nic, ještě si to zrekapituluju a uvidím...

Začalo to příjemnou adventní tradicí před dvěma lety

IRENA

Prodíraly jsme se s Ivou přelidněnou metropolí. Ještě že je tak vysoká, napadlo mě, když ji dav ode mne několikrát oddělil a musela jsem hledat její pestrobarevnou čepici s obrovskou bambulí, hitem roku.

Najednou se růžová bambule přestala hýbat. Iva se zastavila a zbrzdila proud lidí mířících stejným směrem.

„Jak tady v tom mumraji můžeš žít?“ zakřičela a zastavila se, takže rozdělila dav na dva proudy, které ji musely obejít.

„Proč sem v tuhle dobu jezdíš?“ zeptala jsem se, jakmile jsem se k ní konečně prodrala.

Právě jsme opouštěly Tesco na Národní třídě – dnes se to jmenuje My, ale říkáme dál Tesco.

„Už si chceš koupit jen panáka,“ pronesla zbytečně, rituál byl jasný od chvíle, kdy jsme se dopoledne sešly. Naše adventní a nákupní setkávání – Iva vždycky nakupuje, i když tvrdí, že přijela jen za mnou – pokaždé končí v kavárně, kde si slibujeme, že příště si uděláme čas dřív...

„Zahni doleva,“ musela jsem zavelet, přičemž jsem ji už zase dobíhala; má mnohem delší krok než já, takže se mi zase ztrácela v lidské řece, v níž se mísily různé jazyky. Občany starších ročníků možná těšilo, že už těm cizincům zase rozumí, protože začínala převládat ruština.

Ozývala se spolu s jinými jazyky i v kavárně Louvre, kam jsme úspěšně dorazily, aniž bychom se ještě hledaly.

„Hele, jeden volný,“ ukázala Iva a zrychlila krok, aby poslední neobsazený stůl uchránila před dalšími hosty.

Než se posadila, rozložila kolem sebe všechno, co nakoupila. Obsadila balíčky a taškami dvě volné židle, přes opěradlo jedné pověsila černo-růžovou bundu. „Vezmu ti ji do šatny,“ nabídla jsem se, ale odmítla. Svůj dlouhý kabát jsem tedy odevzdala šatnáře; proč se má válet po zemi? Svěřila jsem jí i dnešní nákup a vrátila se k Ivě, která seděla v noblesní kavárně Louvre jak v hospodě. Dlouhé nohy v kozačkách po kolena natažené až k mé židli, sama pohodlně rozvalená na té své.

„Promiň,“ omluvila se a nohy natáhla do uličky. Málem o ně zakopl číšník, jehož jsme se vzápětí zeptaly, jaké tu mají bílé víno.

Iva nasadila svůj nejšarmantnější úsměv. „Daly bychom si nějaké lepší,“ řekla. Umí být okouzlující.

Mladík, připomínající robustní postavou, velkým nosem a také účesem francouzského herce Depardieua, si rozpačitě otřel ruce o naškrobenou fialovou zástěru, ladící tu s potahy sedadel, a taktně se podíval na ty nákupy. Decentně kývl hlavou směrem k šatně, ale Iva jen mávla rukou a usmála se na něj.

„Depardieu“ – jak jsme mu pak říkaly, začal bez úsměvu vyjmenovávat položky z vinného lístku. Ze seznamu, který se stejně nedal zapamatovat, se nám nejvíc zamlouval Mistellet de Muscat. Tedy hlavně Ivě.

„Tohle nám přineste,“ pravila šelmovsky a já si neodpustila rýpnutí, jen co odešel splnit naši objednávku: „Ty si ho snad udobříješ? Tak drahé víno!“

„Trochu,“ mrkla na mě okem dnes šedomodrým. Má

oči neurčité barvy, ani modré, ani šedé, ale umí mást kombinací stínů, tentokrát šedo-růžových. Já před růžovou prchám, Iva s ní umí zacházet. Ačkoli před dvěma lety překročila čtyřicítku, vypadá mladší. Je sportovní typ. Moje máti tvrdí, že má tváře krev a mlíko. A proč by ne? Je pořád na vzduchu se svými klienty. Jednou u moře, jindy na horách. Podle ní je to lepší než jakákoli kosmetika. Taky se nebojí barev ani módy. Já ano. Jsem konzervativní. V oblékání, chování... I ve výběru vín.

Tahle lahev, nebyla to ani sedmička, je v Louvru dost drahá záležitost i na nás dvě, slušně vydělávající manažerky. Tak se dnes říká těm, kdo šéfují; sobě nebo někomu...

„Budou Vánoce, a to si i jiní lidé dopřejou něco neobvyklého. Někteří se kvůli tomu i zadluží,“ prohlásila Iva nad cenou lahve s úsměvem plným dokonalého chrupu. Její manžel i syn jsou zubní lékaři. Pro upřesnění – exmanžel.

Vyznáme se ve víně lépe než v NICH (mužích). Kromě toho, že má Iva cestovní kancelář, je také sommeliérka a pořádá výlety za vínem.

Natáhla ke mně ruku se sklenkou a pronesla: „Tak šťastné a veselé.“

Venku tma, zato v secesní kavárně bylo světla z křišťálových lustrů až až. Rozhlédla jsem se po přeplněné hale. Využili služeb šatny, napadlo mě při zjištění, že pouze naše volné židle vypadají jak němí sluhové.

„Kdyby to viděl Karel Čapek,“ utrousila jsem s pohledem na ty její věci.

„Nebo Albert Einstein, ten tu prý taky vysedával,“ dodala a osušila si zpoceně čelo papírovým kapesníkem. „Vedro, vedro, dědečku,“ zacitovala z Mrazíka.

Iva je poněkud výstřední. Krásou i výškou stoosmdesát centimetrů. Zním ji léta, těžko se mi popisuje, jak vypadá... Pravidelnost, žádné vady ani anomálie... Může mezi lidi i bez make-upu. Ale když si tu práci dá... „Mí klienti padají do mdlob,“ glosovala by. „Mí zazobaní, ale prťaví klienti.“

Podle mé máti jsme jak to slavné dánské filmové duo z němé éry Pat a Patachon. Nad dotazem, která je jako Pat a která jako Patachon, mávne rukou a zabrlá, že jsem detailistka. Nedokáže přiznat, že to neví. Já se svými sto šedesáti čtyřmi centimetry jsem vedle Ivy Pat.

Mohly bychom sepsat životopis té druhé a nespletly bychom se. Víme, jak šel čas. Nemusíme se vidět často, ale když se to podaří, jako bychom v rozhovoru navázaly na něco, co bylo řečeno před okamžikem. Jsme ve věku, kdy si rozumíme víc s přáteli než se sourozenci. S nimi se vídáme na rodinných akcích, výjimečně jen tak, bez důvodu, i když s bratrem nemám žádné rozepře, stejně jako Iva se svou sestrou. Víc společného máme teď s přáteli; až zestárneme, třeba se zase vrátí sourozenecké porozumění z dob mládí. Nebo až tu nebudou rodiče. To se k sobě sourozenci většinou zase vracejí.

S Ivou o sobě víme všechno od dob studia na vysoké. Když jsme po celodenní švatnici po pražských obchodech usedly v Louvru k vínu, neexcelovaly v našem rozhovoru děti, moje dvojčata a Ivy syn Kuba. Už vyrostly a vedly si tak, že se matky mohly bavit o jiných záležitostech. Poslední dobou se silněji prosazovalo téma Iviny cestovky pod vlivem krize a mých časopisů, krizi zcela ignorujících, protože čtenářky si dovedou i v těch nejhorších časech vyšetřit na něco, co jim – vedle televizních seriálů – imaginárně zpestřuje život. Taky si toho v redakci

považujeme, a běda když některá redaktorka vyšle něco hanlivého na adresu čtenářek žijících v zapadlých místech vlasti. To se vážně naštvu a řeknu něco o úctě k těm, co nám umožňují tak nenáročná a příjemná živobytí.

Však si ze mne kolegyně dělají legraci, obzvláště když občas jedné intelektuálce napíchnu na nástěnku vytištěný mail od věrné odběratelky našich žvástů se slovy: „Pro tuhle paní píšeš, jasný? Své akademické kecy si nech pro své Sisify.“

Jo, jo, i s tím občas bojuju, že do ryze ženských časopisů tahle dáma cpe články svých přátel z Klubu skeptiků a nebere na vědomí, že čtenářky chtějí naději, a ne zlomyslnou pravdu.

Iva mi rozumí a nic nevyčítá. Čte odborné časopisy a jeden zpravodajský deník. Já jí naše výtvořky nevnučuju, ona ví, že mě to dobře živí a nemusím soupeřit s kolegy o místo na stránce deníků jako kdysi. Umím to, co dělám, nejlépe, a už nemám dilema, proč psát třeba o tom, jak hubnout do plavek. Když to po mně chtěl vedoucí rubriky zvané domácí v jednom z tehdy tří vlivných deníků, považovala jsem to za primitivní téma. „Jo, a na fotce bude Agáta,“ dodal. Kolegové se škodolibě smáli, zatímco já musela hledat ve fotobance Agátu Hanychovou v plavkách.

„Na tohle jsem nemusela mít vysokou,“ zuřila jsem, stejně jako když mě nutili dělat hyenu při různých neštěstích. Snad nejhorší zážitek mám z toho, jak mě vedoucí zpravodajství hnal dělat reportáž s lidmi, jimž právě spadl barák. Praskl a půlka ho odpadla... „Emoce, Irčo, hlavně emoce,“ vyprovázal mě k výtahu a mně se dělalo špatně, protože na takovou práci nemám žaludek. A bylo to horší a horší, už jsem si připadala jak v bulváru.

Jednou jsem měla sobotní službu a musela přetrpět předávání Lvů za nejlepší film v Lucerně. Větší nudu jsem nezažila, připadalo mi, že hůř ztrácet čas snad ani nelze... Tenkrát jsem se rozhodla, že když už se mám zabývat psaním o ničem, budu to dělat raději v ženských časopisech. No, je to pryč a já se vážně nemám zle, a navíc ani zdaleka nevyčerpávám svůj potenciál jako v těch denících.

I tuto záležitost jsme s Ivou několikrát rozebraly do nejmenších detailů a jednou provždy uzavřely, stejně jako kapitolu MUŽI. Mimochodem, jen pokrytci tvrdí, že se úspěšné ženy o chlapech nebaví. To asi platí jen pro šťastně vdané. Ale ty ostatní, a my s Ivou jsme přesvědčeny, že je nás většina, se o nich bavíme a rády. Akorát jsme se dohodly, že nebudeme jedna druhou nutit poznat naše příležitostné partnery a že na to dojde až poté, kdy jim bude slušet přívlastek „pravý“. Tento výraz jsme přiřadily k pokleslému umění. Pravda, občas se objevuje i v článkách mých časopisů...

„Stačil by myšlenkově velkorysý a se smyslem pro humor,“ vtrhla Iva do mé přemítavé pauzy mezi doušky luxusního vína.

„Chceš říct, že je to tak těžké?“

Nemusela odpovídat, víme o sobě všechno. I to, že je to těžké. Jsou ženy, pro něž je snadnější založit a vést úspěšný časopis, řídit společnost, třeba cestovku, než potkat svoji druhou polovici. Těch rozhovorů s úspěšnými manažerkami, podnikatelkami, co jsem uveřejnila, než jsem se stala jednou z nich, ale žádný návod z toho nevzešel. Ani pro čtenářky, ani pro mě. Pak už mě to nebavilo; skončila jsem se sérií rozhovorů o tom, jak všechny dokázaly vybudovat firmu, mají dost peněz, můžou si jezdit po

světě, nakupovat, co se jim líbí, trávit eurovíkendy, kde se jim zachce, ale buď samotné, nebo ve společnosti kamarádek, kterých ubývá a ubývá...

Nebo s mužem, který se k nim nehodí. A ony k němu.

S Ivou jsme si také zůstaly; s rancem svých více či méně dramatických zkušeností ze soužití s muži. Já o manžela přišla tím nejhorším způsobem, jaký existuje, Iva tím nebanálnějším – přistižením při nevěře. Ale je to tak dávné, že se o tom už ani nebavíme, obzvláště ne v Louvru u lahve olepené vinařskými medailemi.

Tahle dobrota se mi zdála být nejlepší tečkou za příjemným dnem. Sotva jsme vypily první lahev, objednala jsem druhou.

„Neblbni, musím na autobus,“ namítla Iva a načechrala si „vrabčáka“ na hlavě. Zrovna jí by dlouhé vlasy tak slušely, když je vysoká, ale ona tvrdí, že „dlouhé vlasy na babě po čtyřicítce jsou absolutní zoufalost stejně jako barvení šedin“. Jak je vysoká, prý vidí u druhých i milimetrové odrosty. „Divím se chlapům, že se nechají takhle blamovat. Je to podvod,“ říká drsně.

„Promiň, ty jsi výjimka,“ dodá vždy ironicky, protože ví, že se barvím. Ví také, že mi její řeči nevadí. Já zase vím, že to tak nemyslí. Ráda vydává soudy, ale je to trochu póza. Zakrývá tím svou dobromyslnou povahu.

„Neboj, vyprovodím tě,“ řekla jsem zbytečně.

Zasmála se a opět nabídla přítuknutí. „Budeme se navzájem podpírat.“

Za chvíli už se nám trošku motaly jazyky a řeč zacházela do větší intimity – výhoda cizojazyčné metropole. Vedle u stolu se mluvilo italsky...

Iva stačila sledovat čas, takže jsme nakonec v patřičném předstihu zaplatily, tedy já jsem zaplatila a chvíli se s ní dohadovala, že nechci peníze „aspoň za jednu lahev“.

Konečně to uznala. „Příště platím já,“ řekla, posbírala nákupy a zamířila k východu. Když mijela bar, popřála „Depardieuovi“ šťastné a veselé Vánoce. Udiveně koukal, vždyť byl teprve první adventní týden.

„No co, uvidí mě tu až za rok,“ chechtala se u šatny, v níž jsem si vyzvedávala své věci.

Iva mi pomohla do kabátu, já jí zase odebrala něco balíčků a vydaly jsme se k metru. Asi za patnáct minut už jsme se řadily do fronty podmračených lidí na autobusovém nádraží Florenc. Zima se předváděla mrazivými štípanci na nezakrytých částech našich těl, a tak se všichni choulili do límců a šál; i muž, který stál kousek před námi. Iva se s ním znala. Pozdravili se a on kývl hlavou i směrem ke mně. Už trochu prošedivělý, jediný bez pokrývky hlavy, s bríškem, které mu nezakryla ani zimní bunda; nohy malinko do o, sportovní a sexy.

Nevím, co mě to napadlo; takové slovo jsem měla v pomyslně zakázaném šuplíku po rozchodu s Otou, jediným mužem od smrti manžela, s nímž jsem zkusila žít. Náš pokus spojit neslučitelné nemohl vyjít.

Že bych o to zase stála, mi připomněl až teď ten kudrnatý muž. Civěla jsem na jeho kučery nápadněji, než jsem chtěla. Bylo to oboustranné. On si zase prohlížel mě, také nápadněji, než chtěl.

Přijel autobus. Když nastupoval, ještě se na schůdkách zastavil, otočil se a naposled jako by ke mně vyslal vyzývavý pohled. To už věděl, že nepojedu, poodešla jsem, abych nepřekážela cestujícím.

Sedl si k oknu a pořád mě pozoroval. No, občas se jako-

by podíval jinam, snažil se dělat dojem, že na mě nehledí, ale hleděl. Zase jsem si připadala svůdná; i díky tomu, že jsem se zrovna dnes oblékla jako dáma. Skoro jsem nedýchala ve snaze udržet dojem štíhlého pasu a až teď jsem si přestala nadávat, co to bylo za nápad jít nakupovat v kozačkách na podpatcích. Potvrdil mi to i jeho oceňující pohled... A také lechtivý.

Vtom si k němu přisedla Iva, zamávala mi bambulatou čepicí v ruce a byli pryč.

Ještě chvíli jsem stála na zastávce a uvědomovala si, že se právě něco stalo. Cosi mi říkalo, že nezůstane jen u pocitu, že se mi Iva brzy ozve, a když ne, postarám se, aby mi o něm všechno vyklopila.

PETR

Poprvé v životě jsem byl rád, že se mi podělal auťák. Netušil jsem, jaké to bude mít následky. Stalo se předloni začátkem prosince. Nepamatuju si, který den to byl v kalendáři, snad středa. Měl jsem v Praze jednání. Blížily se Vánoce, krajská komora chtěla vydat poslední číslo bulletinu trochu svátečněji než jindy. Jsem členem představenstva, a tak mi nezbylo než tam jet autobusem. Dal bych nevím co za to, kdybych jet nemusel. Celý den nestál za nic. Nesnáším vlezlé počasí kolem nuly, to raději ať pořádně mrzne. Ten den bylo hnusně, až večer začalo přituhovat. Pražané jako by se všichni rozhodli vyjít ven, nedalo se místy vůbec procházet. Říkal jsem si, jak je mi dobře v malém městě, a těšil jsem se, až budu zase doma. Jednání se natáhlo. Skončilo v hospodě a já jsem odjížděl posledním autobu-

sem. Chvíli jsem na něj musel počkat, nemám praxi v chození na jakékoli nádraží. Je mi osmačtyřicet a poslední čtvrtstoletí jsem jezdil veřejnou dopravou vzácně.

Ted' mám služební opel. Už je to stará šunka, druhým rokem přesvědčuju německého majitele fabriky, že potřebuju nové auto. On jen přikyvuje, ale se svolením otálí. Je to škrob. „Vedu mu fabriku s tak nízkou režíí a ani pořádné auto si nemůžu dovolit,“ brblal jsem ten den, vlastně večer, kdy jsem se na Florenci choulil do límce bundy a litoval, že nemám šálu a beranici. V autě nic takového nepotřebuju; kdo na to má myslet, když se mu vůz posere?

Lidé na zastávce měli stejně blbou náladu jako já. Když přišly ty dvě, Iva s Irenou, ale tenkrát jsem ještě nevěděl, jak se blondýnka jmenuje, znal jsem jen Ivu, nemohl jsem si jich nevšimnout. Jedna vysoká, hubená, druhá malá – v tom dlouhém hábitu se nedalo poznat víc... Chichotaly se nahlas, očividně měly trošku v hlavě, ale bylo to milé. Nemotaly se, neblábolily, to ne, spravily mi náladu svěžím závanem, který s sebou přinesly.

Přijel autobus a já nastoupil. Blondýna poodešla, aby mohli lidé dovnitř. Pochopil jsem, že Ivu jen doprovází. Tak jsem zabral sedadlo na pravé straně, abych na ni mohl ještě chvíli civět, a držel jsem místo Ivě. Sice jsme se nijak zvlášť neznali, ale byl jsem zvědavý.

Když si Iva přisedla, přistoupila ta druhá blíž k autobusu. Holky si zamávaly a pak už jsem viděl jen její záda.

„Kamarádka?“ zeptal jsem se.

„Jo, dlouholetá.“

Následovalo pár tichých vteřin, protože jsme si nějak nemohli vybavit, zda si tykáme či vykáme. Iva má cestovku, byl jsem s ní na Krétě. Asi jsme si tam začali tykat... Nebo ne? přemýšlel jsem usilovně.

„Copak že jedete autobusem?“ zachránila mě.

Ochotně jsem jí zasvětil do situace: „Ale, klekl mi vůz. Moc se mi to nehodí, zrovna když mám takových pochůzek v Praze. A co vy, že se vám chce...“

„Nechtělo by se, nebýt Ireny,“ řekla a já se konečně dozvěděl, jak se to zjevení jmenuje.

Čekal jsem, zda bude Iva pokračovat, cítil jsem zvláštní touhu, aby tomu tak bylo. Měl jsem na jazyku desítky otázek. Jako by to věděla, spustila: „Scházíme se každý rok začátkem prosince, pak už to nemá cenu, však jste to dnes viděl, rok od roku začínají šilet dřív.“

„Taky mi vadí tolik lidí. Nejraději bych Vánoce zrušil. Od té doby, co jsou děti velké, už mě to nebere. Stejně je tráví s matkou. Tak mě to ani moc nevzrušuje,“ slyšel jsem sám sebe a divil se, kde se ve mně vzala potřeba sdílnosti. Já, takový pavouk...

Myslím, že jsem celkem pokrytecky Ivě naznačoval, že nejsem zadaný. A že jsem to neudělal kvůli ní, je na mne příliš vysoká a... exkluzivní. Nešla mi z mysli ta její kamarádka.

To se mi ještě nestalo. Ne takhle spontánně a také... Ehm, fyzicky, slušně řečeno. Od rozvodu jsem na něco takového nebyl naladěný. Užil jsem si se ženou její hysterie, až jsem jeden čas tvrdil, že budu do smrti sám. Ale samozřejmě jsem nebyl, občas se zadařil nějaký flirt, na ředitele ženské letí. Nikdy z toho ale nic nebylo, zdálo se mi, že každá z těch, co mi věnovaly pozornost, by obrátila, kdybych byl řadovým pracovníkem.

Zatímco jsem se analyzoval, ukládala Iva kolem sebe a nad nás nespočet balíčků.

„Koukám, nakupovala jste dárky.“

„Využila jsem toho, jsem tu od rána.“

„Já taky,“ zabručel jsem.

Teple v autobusu mě uspávalo. Sundal jsem bundu a pověsil ji. Po chvilce podřimování jsem to nakonec nevydržel: „Kolegyně?“

„Ne, studovaly jsme spolu,“ odpověděla a zavrtěla se, aby našla pohodlnou polohu. Ani jsem se nepodivil, jak ví, o kom je řeč.

„Tak to jste stejně staré, že?“ vyjelo ze mne dřív, než jsem si stačil uvědomit, jak jsem neomalený. Však se taky usmála, ale neodpověděla. Naivní není.

„Jakou?“ pokračoval jsem ve výslechu.

„Novinařinu.“

„Ale vy přece...“ koktal jsem.

„Já ne, nějak to nevycházelo, ale nestěžuju si. Irena jo,“ řekla a hledala polohu pro své dlouhé nohy, zatímco já si její slova přeložil tak, že Irena novinářka je, Iva ne a nevádí jí to. Mně trochu jo, novináře moc rád nemám, připadají mi povrchní a namyšlení. Aspoň ti, kteří se na mě občas obracejí se stupidními dotazy. Tedy až na jednoho z Hospodářek, který ví, o čem píše, uvažoval jsem a pak položil další otázku: „Kde pracuje?“

„Je šéfredaktorkou,“ řekla. Neunikl mi hrdý tón v hlasu. Pomyslel jsem si, že jsou to asi fakt dobré kámošky.

„Tak? A jak to všechno stíhá? Rodinu...“

Ty pokrytče. Proč se jí rovnou nezeptáš, jestli je volná?

Iva jako by znala pravidla hry, prozradila víc: „Už má velké děti a o nikoho jiného se starat nemusí. Jako já.“

Takže je volná, zajásal jsem. Málem jsem to vyřkl nahlas. Sakra, proč mi to dělá takovou radost?

„Tak to jsme tři,“ prohlásil jsem, a teprve pak jsem si vzpomněl, že už jsem jí to jednou naznačil.

Všimla si, jak mi záleží na tom, aby věděla...

„Je to bezva ženská...“

„A ještě je hezká,“ dodal jsem. Oba jsme se rozesmáli.

Konverzací jsme si zpříjemnili hodinovou cestu. Musel jsem využít poslední minuty a také sebrat odvalu, abych ji požádal o Irenin telefon. Ani nemrkla a napsala mi ho na svoji navštívenku. Mohl jsem si myslet, že je pěkná kuplířka, ale nemyslel jsem si to. Po dlouhé době mě těšil svět. Co se žen týče, dalo by se říci, že jsem měl právě bobříka.

Přitom jsem nevěděl, jestli mi to její číslo k něčemu bude. Vlastně jsme se jen setkali pohledy, byla to vteřinka... Sakra příjemná... To se mi nestalo, ani nepamatuju. V jejím pohledu bylo něco slibného, utěšoval jsem se, zatímco Iva právě říkala, že Irenu bude varovat. A že mi dá vědět, můžu-li to číslo použít. To už jsme stáli na stanici. Podali jsme si ruce a dohodli se, že si u ní na léto objednáme zájezd.

Noc pokročila a přituhlo. Spěchal jsem z nevlídného nádraží. Zajímalo by mě, zda jsou tak hnusná i v jiných městech. I když to naše bylo jen spoře osvětlené a já ani nejsem žádný estét, nešlo nevnímat tu odlidštěnou neútlonost zvýrazněnou ještě ohavným graffiti na všech možných plochách. S odporem vůči prostředí, které díky autu našťestí často nemusím, jsem schoulil ramena, jako by mě to mělo zahřát, a s rukama v kapse bundy, kde jsem cítil Ivaninu vizitku, vyrazil. První cigaretu jsem si zapálil, jen co jsem se vymotal z autobusu, druhou jsem připálil od té první. Kouřil jsem za chůze a představoval si Irenu. Vybavovala se mi její tvář. Připadala mi něžná, měla, aspoň jsem si to tak pamatoval, jemné rysy, jestli se to dalo poznat v té polotmě, kdy jsem si ji moc prohlížet nemohl. Navíc měla kabát až na zem. Tuhle módu nechápu. Proč

si baby skrývají nohy? Snad je nemá křivé? lekl jsem se na moment.

Mám to od autobusu dost daleko, postavil jsem si barák takřka za městem. Jindy bych zuřil, že musím ještě tolik šlapat, než se dostanu do tepla, tentokrát mi to nevadilo. Zapálil jsem si ještě jednu cigaretu a šel.

Kdo ví, jaká je, běželo mi hlavou.

Doma mi výjimečně nevadila samota. Jindy mě všechny úkony nutné předtím, než si jde jeden lehnout, štvou, ale ten večer jsem je nevnímal. Dokonce jako bych si na nich dal víc záležet. I zuby jsem si čistil déle a už jsem si nešel zapálit poslední cigaretu před spaním. Něco se změnilo, to jsem tušil.

IRENA

Z autobusového nádraží jsem k metru skoro utíkala. Každý se snažil uniknout do tepla. Několik lidí jsem zahlédla v kavárně nové haly Student Agency. Mě hřálo pomyšlení na neznámého muže, ačkoli jsem se ještě před několika dny přesvědčovala, že chvíli pobudu jen se sebou. Při vzpomínce na to, jak mi na lednici pod magnetkami přibývají vstupenky pro jednoho do divadel a na koncerty, jsem si rozverně řekla, že je třeba vrátím nebo přikoupím další.

To v případě, že by... No, raději jsem to dál nechtěla domýšlet. Necítila jsem se jako hlavní hrdinka příběhu z mých časopisů.

Těšila jsem se hlavně na teplo bytu, který jsem sdílela se synem Radkem. Za uměním se mnou nechodí. Nemu-

sí klasiku, já zas jeho psychedelickou hudba zvanou psytrans. Jinak máme normální vztah – jeden druhého necháváme žít. Především já jsem si musela přestat namlouvat, že kluk žijící v paneláku bez táty musí za každou cenu vyvíjet nějakou „užitečnou“ aktivitu, aby nebyl změkčilý. Radek částečně změkčilý je. Vyčítá mi to jak máti, tak otec a jeden čas, dokud jsem jim to dovolila, i tchán s tchyní.

Vztah s nimi ochladl za pár let od úmrtí jejich syna. Dokud je děti na slovo poslouchaly, zvali je aspoň na týden v zimě a v létě k sobě do podhůří Krkonoš. Později své příbuzenství projevovali pouze obádkami s penězi o Vánocích a narozeninách dvojčat.

Oba jsou kantoři, stejně jako jejich syn, kterého jsem poznala na horách, kde jsem ovšem byla výjimečně. Nejsem na sport. Tenkrát mě tam vzali kamarádi, někdo slavil narozeniny na lyžích. Nepamatuju si, jaké dary si odvezl domů on, já si přivezla lásku ke středoškolskému učiteli matematiky a tělocviku, z níž byla do roka svatba, do dvou let dvojčata.

Jak Karolína s Radkem rostli, začínali mít názor a z toho vznikala nedorozumění se Zdeňkovými rodiči. Jako by svá vnoučata chtěli mít taková, jaká byla, dokud jejich syn žil. Někdy mě napadla otázka, zda by se tak nemotorně pedagogicky choval i Zdeněk, kdyby tu byl. Ale asi ne – je rozdíl vidět je dvakrát do roka anebo denně.

Karolína brzy uměla víc jazyků než oni, místo na lyžích jezdila na prkně, což tchána štválo, ale aspoň u nich občas bydlela, hlavně v zimní sezoně. S Radkem ztratili kontakt, jakmile ho začaly víc bavit počítače. Tím to ovšem vyhrával u mě. Dělal mu dobře, že ho potřebuju, obzvlášť od

té doby, kdy jsem se vrátila do bytu, kde syn do té doby víceméně kraloval, zatímco já se snažila zabydlet v Otově vile za Prahou.

Byl to první a nevydařený pokus o vztah od ztráty Zdeňka. Za mnoho a mnoho let. To „mnoho a mnoho“ jsem používala vůči výhradám máti, že se vůbec o něco takového pokouším, „když jsem přece jednoho manžela už měla“. Až na to, že když jsem ji do Otovy prvorepublikové vily jednou pozvala, změnila názor. „Irenko, snad bys to přece jen mohla zkusit,“ podlézala svému rádoby novému zeti. Návratem do panelákového tři plus jedna jsem zkazila plány jim oběma.

No, nešlo to s ním, navzdory možnosti bydlet ve vile. To je také mátin výraz. Pro mě dům, barák. Všechno bych vydržela: leštit starožitný nábytek, ale tak, abych se ho skoro nedotýkala, „je přece z minulého století“. Vařit převážně klasiku, neexperimentovat a stravovat se jen doma (abych mohla dokázat, jaká jsem hospodyňka). Žehlit úplně všechno, což jsem předtím nedělala roky a nedělám zase. V autě dávat pozor, abych tam nejedla, nedrobila, nerozsedla podruhé Otovy brýle, ležící na sedadle vedle řidiče, kam jsem jednou žuchla, aniž bych dávala pozor... Zpozorněli jsme oba, jen co to křuplo. Vzhledem k tomu, co jsem musela vytrpět celou cestu, mám od té doby tik před každým nastupováním do auta.

Také jsem si od té doby pamatovala, že mám tlustou prdel a že Ota umí tohle slovo použít. Divím se, že neřekl prdelku – rád zdrobňoval.

To všechno jsem ráda oželela včetně rutinního sobotního dopoledního nákupu v hypermarketu. „Je to tam levné a všechno pohromadě,“ mínil Ota. K smíchu mi byl páteční bezmasý den – pro mě by mohl být bez masa kaž-

dý den. I sex bych mohla častěji. Navíc to bylo to jediné, co jsem mohla ovlivnit – a jak na potvoru jsem to nedělala v souladu s Otovými představami. Ale to až později, zpočátku jsem prý byla pěkná dračice, říkal. Jenže tehdy jsme se při předešlé nebavili o tom, co uvaříme nebo co jsme zapomněli koupit.

Tehdy jsme mysleli, tedy aspoň já, že když jsme se seznámili v divadle, budeme mít co sdílet. Do divadla přišel sám. Nechtěl nechat propadnout vstupenku. S tou druhou se nedostavila dáma v kloboučku, jak jsem říkala své předchůdkyni, jejímž vychvalováním mě pomyslenně mlátil přes hlavu, když jsem se začala vymykat jeho představám o mně. A tak roztomile jsme se seznámili. Na předvánočním baletu v Národním divadle. Přišel na Louskáčka pozdě (marně čekal na přítelkyni, která ho tímto gestem navždy a bez vysvětlení opustila). S omluvami se prodíral ke svému sedadlu přes nás ostatní. U mě se musel zastavit, na moment jsme byli neoddělitelní kvůli flitru na mých šatech, který se zachytil o knoflíkovou díрку jeho rozepnutého saka. I přes rozpaky jsme si stihli „hluboce“ pohlédnout do očí a o přestávce si u džusu vyměnit telefonní čísla.

Netrvalo dlouho a Velikonoce jsme slavili všichni u něj, i když mi vadila zarámovaná svatební fotka jeho rodičů nad našimi postelemi. Přesto bych asi všechno skousla, ale jeho „bylas?“ po každém milování, i tehdy, když jsem fakt „byla“, mě za čas otrávil. Ztratila jsem chuť nejen na sex, ale na cokoli sdíleného společně s Otou. Každý jsme chtěli všechno dělat jinak.

Postupem času jsem už jen prodlužovala stále častější pobyty ve svém bytě a hledala výmluvy, proč tam musím, proč na tak dlouho, až jsem se jednou rozhodla opustit

výhody bydlení na venkově kousek od Prahy, jistý vztah a jistou kvalitu oceňovanou nejen mojí máti, ale i ve vydavatelství, kde jsem pracovala. Vrátila jsem se do panelákového bytu, který jsme před dvaceti lety pořídili s otcem Radka a Karolínou.

Chodili do první třídy, když se jejich táta zabil na lyžích při pobytu na horách se studenty. Abych zvládla obě role doma i v práci, musela jsem zredukovat život na splnění toho nejnужnějšího a na pokus tu a tam se pořádně vyspat. Jít večer někam jinam než na povinnou společenskou akci mi připadalo jako svatokrádež. Tyhle roky jsem neznala nic příjemnějšího než večer, kdy nikam nemusím a můžu se doma válet odličena, v pohodlném pyžamu.

Epizoda s Otou byla po mnoha letech prvním pokusem rozšířit běh života o další rozměr. Věřila jsem, že když jsou děti velké, můžu si vybudovat nový vztah. No, nepovedlo se. Sešly se dva nesmiřitelné světy. Jeden tradiční, maloměstský, druhý neuspořádaný, jak mi Ota vyčítal, a také prý bohémský.

Na fotkách v albu jsem zaznamenala, že je Otova exmanželka spíš můj typ než typ ženy jeho snů. Také má „prdel“. A obléká se podobně jak já, pohodlně. Zato její nástupkyně, ta, co nepřišla do divadla, prý byla „dáma“. Co to někteří muži mají pořád s představami víly v klobouku, na podpatcích, v úzkých sukních, nepřipouštějících někam přijít včas, protože zrovna tento druh oblečení ani nedovolí běhat? A cupítat jak gejša odmítám.

Tohle soužití mě nijak výrazně nepoznamenalo, dokonce se někdy usměju při vzpomínce na naše nedorozumění, pocházející jen z toho, že jsme chtěli budovat vztah bez lásky. Ovšem když si vzpomenu na okamžik, kdy jsem si dovolila sundat fotku Otových rodičů, ještě teď se usmí-

vám. Na náš rostoucí nesoulad neměla asistence předků a později jejich absence v ložnici žádný vliv.

S dcerou Karolínou jsme se v našem bytě vystřídalaly. Já se vrátila i s novým notebookem, přičemž se mi Radek stal na krátký čas nepostradatelným, a protože ho baví opravovat a tunit počítače, prominul matce vpád do svého ráje. Jeho sestra, učitelka jazyků, se odstěhovala za přítelem do centra Prahy. Zasnoubili se a chtěli žít spolu. Kvůli němu nechala vysokou, prý se její obor dá vystudovat i dálkově. Ještě že Jirku potkala v posledním ročníku bakalářského studia. Vida, jak dokáže láska zatočit s prioritami dosud ambiciózní a rádobý nezávislé studentky. Magistru si prý dodělá až pak, protože teď si chce prožít KONEČNĚ lásku se vším všudy. Moc jsem neprotestovala. Mužské vzory jsem jí nemohla zprostředkovat. Nebýt dědů a strejdy Milana, což je můj bratr, který se z pohledu máti povedl, hrozilo, že bude považovat život převzdělané single za ideál. Asi jsem jí byla dost odstrašujícím příkladem, protože ona nejenže nechala školu, aby mohla „budovat vztah“, ona se dokonce se svým klukem zasnoubila.

Na jejich zasnubách jsem byla s Otou. Žertovalo se tam o naší brzké svatbě. Nechali jsme společnost, ať si to myslí. Já věděla, že se Ota ženit nemíní, protože má majetek, Ota věděl, že se ženit nemíní, protože má majetek. Společné bydlení si ale vynutil. I po odchodu jeho ex-manželky za jiným mužem hledal ženu „do baráku“ a hučel do mě tak dlouho, až jsem si sbalila výbavu.

Nedala jsem to, jak řekla Karolína, když jsem ji v bytě střídala. Jen co zmizely její plakáty, učebnice, šanony s kurzy a v bytě zase byly vidět jednotlivé povrchy nábytku, začaly se tam opět vyjímat mnou oživené kytky.

Ještě předtím, než odešla, řekla Kája bráchovi, ať ten koš v kuchyni vyprazdňuje co nejčastěji, že na tom neprodělá. Slyšela jsem je. „Hele, udělej jí to k vůli, víš, že je pro ni pořádek number one. Neumí žít, ale je to naše matka.“

Vzhledem k tomu, že její rada na Radka zabrala, odpustila jsem jí moji charakteristiku. Dokonce jsem od té doby Radkovi tolerovala to, co dřív Karolíně ne. Jde o spoustu zvláštností, jako je hlasitá hudba a vůbec zvuky, jimž oba říkají hudba. Naučila jsem se ji nevnímat. Nechtěla jsem se už s nikým hádat.

Myslím, že se Radek nad mým návratem zaradoval až za čas, protože ne všechno se pro něj změnilo k lepšímu. Jídelníček ano a to zajisté vyvážilo nedostatek prostoru pro jeho zálibu udělat si z celého bytu skříň a koš na prádlo zároveň. Jen co se mu namísto čínských polévek, smažených brambůrků, hamburgerů a grilovaných kuřat začaly na talíři objevovat matčiny experimenty, soustředil se víc na to, co vskutku je koš na prádlo a co skříň – ačkoli, pravda, ty si ještě občas pletl s podlahou svého pokoje.

Zkrátka, do našeho bytu jsem se těšila vždycky a tentokrát mimořádně. Jednak mi už byla pořádná zima, jednak jsem ten prosincový den byla z domu od rána.

Mobil poprvé zazvonil ve výtahu. Ztratila jsem však spojení. Když jsem vyšla na chodbu, ozval se znovu.

„Dlouho jsme se neslyšely, vid’?“ řekla jsem místo pozdravu.

„Podívejme, nejsi náhodou v pohotovosti?“ zasmála se Iva tomu, že jsem hned vzala hovor; jindy mi to trvá déle.

Spočítala jsem si, jak dlouho jí cesta potrvá. Mně metro na Florenci ujelo a s přestupem na Můstku mi nezbylo než čekat na další soupravu a na Smíchově mrznout ještě dvacet minut, než přijela tramvaj, takže jsem byla doma zároveň s Ivou. Obě jsme na to potřebovaly skoro hodinu. Pochopitelně volala, hned jak vystoupila z autobusu.

„Měla bych být?“ škádlila jsem ji i sebe.

„Jsi zvědavá?“ dráždila mě.

„Že se ptáš,“ řekla jsem do mobilu přidržovaného ramenem ve snaze otevřít dveře.

Povedlo se. Potichu jsem je zavřela a vešla. Radek už spal, rozepla jsem a odkopla kozačky a s telefonem u ucha šla do obýváku a posadila se do křesla. Slastně blažené bylo nejen teplo v bytě, ale především obsah toho, co mi Iva sdělovala.

„Představ si, jaká je to náhoda. On už nejel autobusem roky, ale má auto v opravně,“ začala si mě vychutnávat.

Dopřála jsem jí to, dokonce jsem přihrála: „Kdo je to, on?“

„No, Petr přece, nedělej, že nevíš, o kom mluvím, proč bych ti asi volala o půlnoci?“

„Tak spust', stejně jsem tušila, že zavoláš, a kdyby ne, nedovolila bych ti usnout.“

„Ptal se, kolik ti je...“

„Doufám, žes mu to neřekla!“

„Samo. Ale vše ostatní jo.“

Chvilí bylo ticho, do kterého vpadla opět Iva: „Iri, dala jsem mu tvoje číslo, nevádí? Kdybys věděla, jak vyzvídál, kdo jsi, co jsi, co tvůj manžel...“

Zná mě dobře, ale ne dost. Netušila, do čeho se to s její pomocí vrhám. Po zklamání z Oty, který mi poslední

dobou několikrát za večer a opakově během víkendu připomínal, že už mi táhne na padesát, ačkoli mi bylo dvaadváctičtyřicet, bych byla vděčná za zájem chlapa třeba i méně přitažlivého, než je Petr.

„Hele, je to muž pro tebe. Tady je to pan Někd, vykašli se už na ty namyšlené Pražáky,“ lobbovala Iva. Obě jsme věděly, že žádní, ani namyšlení, Pražáci nejsou. Že je jen uražený Ota.

„Tohle je chlap upřímný, pracovitý, vážený...“ varovala mě vzápětí, snad aby mi dala na vědomí, že v tomto případě je patriotka. „Mohli byste si rozumět, ty jsi také workoholička.“

Nenaštvala mě. Já jsem si ten hovor jednoduše užívala. Sundala jsem sako, pak se mi podařilo během telefonátu vysoukat se ze sukně. Jen ve spodním prádle, usazená v křesle, jsem si prohlížela nohy, opřené o desku stolku. Musím zhubnut v pase a v bocích, uvědomila jsem si, když mi pohled zajel ke kritickým místům postavy.

„Irčo, posloucháš mě?“

„Jo, a děláš mi tak dobře!“

„Tak odpověz, budeš na něj hodná? Je to ředitel zdejší fabriky. Je rozvedený. Byl s námi vloni na Krétě. Sám. A jak jsem si stačila všimnout, žádnou domorodku tam nesbalil.“

„A proč jsi ho neklofla ty?“

„Asi nestojí o babu, která na něj kouká z ptačí perspektivy,“ řekla pobaveně.

Mohla jsem se smát i já – neurazila by se. Petrovi do její výšky chybělo asi deset centimetrů. Aspoň se mi to tak zdálo v té tmě na Florenci. Výjimečně jsem jí nezáviděla, že může jíst, kdy chce a co chce; cpát se sachrem, mrkváčem, cheescakem a chlebem se sádlem – což já si

musím odpírat. Vždycky jí říkám, že mít takové jistoty, jako má ona, v genech, je mé největší hobby jídlo.

Moje geny jsou stále připraveny ukázat mi, jak nemám dělat to, co moje máti, tety a strejdivové – pokud nechci vypadat jako oni. A tak už několik let netuším, zda je šlehačka vůbec cosi k jídlu, a na obalech od sádla, škvarků, klobás či tlačanky, oblíbená jídla mých blízkých, vidím namalovanou lebkou se zkříženými hnáty. Jsem nesmlouvavá, vím, že povolit jen trochu, budu bez místa. Dělat v ženských časopisech, hlásat konzumní pravdy a podporovat reklamní báje o tom, jak vypadá dokonalost, znamená jedno: nežrat, jinak letím. Stačila první návštěva anorektických kolegyně ze zahraničních redakcí našeho vydavatelství, abych si to jednou provždy zafixovala do paměti. Jestli mě někdo pozoruje na rautech, musí si myslet, že jsem ten nejskromnější člověk v místnosti, a netuší, že jsem ten nejsmutnější. Nejen kvůli nudě podobných akcí, ale i proto, že se musím tak hlídat. Což se mi za tuto cenu daří.

Ale v tom pase musím fakt shodit, řekla jsem si.

Iva mě chvíli nechala zažít její zprávy a pak téma pro ten večer, vlastně noc, ukončila prosbou: „Doufám, že budu první informovaná.“

„To víš, že jo,“ slíbila jsem a popřála jí dobrou noc. Tušila jsem, že moje bude jiná než ty předešlé. Nic jsem sice neměla jistého, ale těšila mě právě ta slibná nejistota.

V mém věku, usmála jsem se ještě v polospánku a rozhodla se, že si už nikdy nepřipomenu tuto příšernou Otovu repliku. Když už mě nedokázal přimět, abych u něj zůstala, připomínal mi stále častěji, že nemládnu a že mě nikdo nebude chtít. Opakoval to, aniž věděl, že totéž slyším i od matky.

„Bože, děkuji ti za to, že jsi mi dal odvahu odejít od něj,“ byla moje poslední souvislá myšlenka před usnutím. Ráno musím zavolat Ivě, zapomněla jsem se jí zeptat, zda Petr bydlí sám nebo s dětmi.

PETR

Ve čtvrtek ráno mi po dlouhé době připadalo, že postele do „L“ v mé nové ložnici působí chladně. I okna bez záclon a strop zatím bez lustru. Není kdy, vymlouval jsem se už několik týdnů při pomýšlení na nutnost doplnit zařízení baráku o drobnosti, které to tu zútulní. Není kdy a není důvod, namlouval jsem sobě i dceři Magdě, kterou baví hrát si na interiérovou architektu. Slíbil jsem jí, že ji vezmu s sebou, až budu chtít dokoupit poslední krámy, které ten barák „prostě potřebuje“, jak Magda zdůrazňuje.

„Tati, že to tak máš schválně, aby se ti tu žádná neza-bydlela,“ vyhrkla nedávno, kdy se u mne zastavila na večeři. Málem jsem se zadusil uzeným kuřecím stehnem. Vážně mě dostala. Jen jsem si pomyslel, že si vybrala sakra správné studium – byla ve druháku na psychologii.

Musím si před ní dávat pozor, napadlo mě to ráno, kdy jsem si dokázal představit, že je tu Irena a já srážím postele k sobě.

Ranní rituál doma jsem urychlil, jen abych už mohl sedět v práci za stolem. Tam je mi nejlépe, tam mám klid, pohodlí; když něco potřebuju, stačí říct sekretářce.

Cestou do fabriky jsem nestihl zaznamenat, že na pár vteřin vyšlo slunko, ale recepční mi to poreferoval. Byl neobvykle žoviální, jako bych na něj přenesl svou náladu.

Jeho: „Zdravíčko, pane řediteli, to máme hezky, že?“ mě pobavilo. „Jo, to máme,“ odpověděl jsem s myšlenkami na to, co jsem se chystal udělat, jakmile budu za svým stolem. Mimořádně lehce jsem vyběhl schody do patra a odemkl kancelář. Sekretářka tu ještě nebyla, tak jsem si udělal s pomocí kávovaru rovnou dvě kávy, i když od ní požaduju zásadně turka. Ve své velké a pohodlné kanceláři jsem zamířil rovnou ke stolu. Než jsem zaneřádl popelem z první cigarety čistý skleněný popelník, zablyštěl se v odlesku paprsku, které slunko skutečně vyslalo. Pak jsem vypil jedno kafe na ex a vyndal mobil. Podíval jsem se na hodiny na zdi a uvědomil si, že jsem blázen. Bylo moc brzy. Hodil jsem do sebe druhé kafe a zapálil si další cigaretu. Pak jsem spustil počítač a dal si hodinu, kdy na své soukromé záležitosti ani nepomyslím. Mezitím přišla sekretářka a podivila se, co tu dělám. Přinesla mi turka a s pozvednutým obočím, našťěstí beze slova, odnesla oba prázdné hrnky a vysypala popelník. Dřív mi kázala o škodlivosti tabáku a pití velkého množství kafe s lógreem, už si to nedovolí.

Tentokrát jako by jí instinkt varoval, nekárala mě. Když jsem uznal, že už se to hodí, zavolał jsem Ivě.

„Tak co?“ zeptal jsem se a celý se přitom zpotil trémou. Její odpověď mi zněla jak vrnění dobře seřizeného motoru: „Jo, klidně jí zavolejte.“

Vydechl jsem si a děkoval jí. „Máte to u mě, koupím si u vás zájezd.“

Ne jeden, ale rovnou dva někam daleko, ať na tom vydělá, předsevzal jsem si velkoryse a pak už jsem jen odkládal okamžik, kdy zavolám Ireně. Nejraději bych to udělal hned, ale vím, že novináři nezačínají tak brzy ráno jako my, dělný lid. Běžně chodím do kanceláře na osmou.

Dělníci dělají od šesti, to je tam už výrobák. Já pak ve fabrice trčím do večera, Karel má doma děcka, je rád, že může dřív odejít.

Zavadil jsem pohledem o kalendář na stole. Velkým písmem jsem tam měl napsáno: *VYZVEDNOUT AUTÁK*. Ještě včera bych se nemohl dočkat okamžiku, kdy si ho odvezu. Teď jsem měl jen pocit vděku za to, že se mi ta rachotina sesypala.

Vzápětí jsem se opět podíval na hodiny a požádal sekretářku, aby mi pár minut nepřepojovala hovory.

Najednou jsem znejistěl.

Co když si to všechno od včerejška jen namlouváš? Začal jsem si přivolávat situace, v nichž jsem se přesvědčoval, že se vlastně bez bab obejdu. Nakonec jsem to její číslo dal do kontaktů a zmáčkl tlačítko.

IRENA

Zavolal druhý den. Zrovna jsem měla v redakci poradu. Před svátky bývá frmol, připravovali jsme rozšířené vydání. Tolik inzerce jako před Vánoce není v žádném jiném ročním období. Stejně jsou to vyhozené peníze. Málokdo nakupuje dárky na poslední chvíli. Také si nemyslím, že lidé čekají na inzeráty v časopisech. Ale pro mě a moje redaktorky to znamenalo v lednu něco navíc k výplatě. Kvůli tiskárně byly zkrácené uzávěrky; tiskaři si brali volno až do Nového roku, takže jsme se nezastavili.

Mobil zavrňel, zrovna když jsem se snažila děvčatům vysvětlit, že musí odevzdat články i fotky skutečně

o týden dřív. Chtěla jsem poradu rychle ukončit, přesto jsem nedokázala Petra odbýt. Trapně jsem vyběhla na chodbu a vykoktala, že se zrovna radím, zda by nemohl zavolat za půl hodiny. Jeho odpověď mi podlomila kolena. „Dnes budu mít auto, mám přijet?“

Lekla jsem se a chtěla ukončit hovor, který přestával být kontrolovatelný: „Dnes ne, ale...“ Co říct, aby se neurazil? přemýšlela jsem rozpačitě.

V telefonu ticho – napjaté. „Do-dohodneme se za chvíli, ano?“ vykoktala jsem.

Jsi na mě moc rychlý, pomyslela jsem si. Nebo jsem si snad chtěla vychutnat namlouvání? V tomhle věku?

Kuš! Zahnala jsem Otův obraz, který se mi zjevil, a pomyslně jsem si vynadala, jak mě ten jeho strašák s věkem pořád bere. Kolegyni Mirce chyběl rok do čtyřicítky a ještě nebyla rozhodnuta, zda chce nebo nechce mít dítě, a já abych si připadala jak babička?

Mně se zdál můj věk jako nejlepší z nejlepších. Tělo mi sloužilo, děti mě nepotřebovaly, měla jsem peníze – kdy jsem na tom byla podobně? Když si jen vzpomenu, jak stará jsem se cítila ve třiceti... Děti v pubertě, věčný strach, že noviny, kde jsem pracovala, zase zkrachují, málo peněz, ceny šly nahoru...

Poradu jsem k potěše děvčat hnala k závěru, a jen co jsem skončila, zazvonil mobil.

„Tak jak to vypadá s dnešním setkáním?“

Nejraději bych mu řekla, že na mne musí pomaleji. Stačil kvalt s Otou... Také se už rozblíkal majáček v mé hlavě. To už tu bylo, buď ve střehu!

Budu!

Uhrála jsem ještě pět večerů.

Cosi mi tu nesesedlo. Asi jeho nátlak. Poučená Otou, jak špatné je, když přestanu být za sebe, jsem dokázala odložit schůzku s Petrem o týden, v němž jsme stejně měli v redakci nejméně práce.

Radostí nad tím, jak jsem to zvládla, jsem se třikrát otočila na židli a vydala se ke kávovaru do kuchyňky. Tam jsem nastavila tlačítko na nejsilnější espresso, dosypala kávu, přivoněla k zrnkům a jako vždy sledovala proces mletí včetně přípravy nápoje. Vyslala jsem vděčný pozdrav vydavatelům do Berlína za tuhle milou pozornost a pak už jsem usedla k počítači, abych všechno, co na mě v něm ten den čekalo, správně zredigovala.

To jsem si nařídila udělat i s myšlenkami na včerejší nečekané oční intermezzo na Florenci a dnešním navázáním na něj v podobě nového životního opusu. Těšila jsem se na to, co přijde, ale nehodlala se tomu moc poddávat.

PETR

Vzala to! Všechno, co jsem si v hlavě sumíroval, jak začnu, jak se omluvím, jak jí to vysvětlím, se mi náhle vypařilo z hlavy. Rovnou jsem ji pozval na rande. Uslyšel jsem její srdečný smích a přestal jsem si dělat vrásky, jak to vypadá. Omluvila se, že má poradku, zda bych jí nezavolal za půl hodiny. Ještě že nemohla vidět, jak jsem se začervenál. Nesnáším, když mě někdo otravuje při poradě. Vynucená půlhodina se mi zdála strašně dlouhá. Požádal jsem paní Mílu, ať ještě nepřepojuje hovory, a představoval jsem si, co Ireně řeknu. Přesně na minutu jsem opět zmáčkl tlačítko a zopakoval pozvání na schůz-

ku ještě ten večer. Nenechala se vyvést z míry a usmlouvala to na středu příštího týdne. Ne na víkend, což mě udivilo. Prý má nabitý program...

Byla neoblomná. Sakra, to je baba!

Tak jsem souhlasil a pak jsme si hezky popovídali, ale vůbec nevím, o čem. Nic si z toho rozhovoru nepamatuju. Blahořečil jsem pak tomu krámu, který jsem si měl odpovědně jít vyzvednout z autoservisu.

Kdyby tak sekretářka uměla číst myšlenky! Připadal jsem si, jako bych to nebyl já, kdo si dovolil tolik bezstarostnosti. U mě skutečně nezvyk. Když jsem se uklidnil a zapsal si do diáře příští středu jako den D, otevřel jsem dveře do sekretariátu a začal úřadovat.

„Jak bylo v Praze?“ zeptala se konečně paní Míla.

„Blaze,“ odpověděl jsem jako vždycky. Byla to naše hra. Zdvořilý dotaz, stejně ji odpověď nezajímala. Měla své starosti. Nemocné rodiče, starala se o ně na střídačku se sestrou. Hodná. Elegantní dáma, ale popsat ji nedokážu. Je vidět, že ji jako potenciální milenku nevnímám. Na její spolehlivost bych však mohl sázet. A pak – co je v domě, není pro mě... O to víc mě těšilo, že mám konečně objekt mimo tento barák a jako bonus za zásluhy i mimo toto město.

Práce ve fabrice je dost rutinní. Vyrábíme pro Němce náhradní díly z dovezeného materiálu. Nestaráme se o nic jiného než o výrobu a expedici. Levná pracovní síla. Většinou je to nuda. Žádný vývoj, prostě zaběhaná manufaktura, kde každý ví na rok dopředu, co bude dělat. Také proto jsem se nechal uvrtat do představenstva v krajské komoře. Aspoň občas vypadnu z města, kde každý každého zná. Kde nežije ani jedna ženská, o kterou bych stál...

Paní Míla mi přinesla další kafe. Když se naklonila nad stůl, hodil jsem okem do jejího výstřihu. No, výstřih odhalující kousek kůže u krku je příliš euforické slovo. Připadá mi, že nosí stále jeden a tentýž kostým, ale asi ne, možná jich má několik podobných. Prošedivělé vlasy nenápadně vyčesané z čela a za uši, hlavně aby ani jeden pramínek nepřekážel.

Nelíčí na mě. Má svého muže, nevybavím si ho však. Možná jsem ho viděl na večírcích. Měl bych se víc zajímat, poroučel jsem si, než mi to kafe naservírovala. Stejně jsem jen čekal, až odejde.

Se zapálenou cigaretou jsem začal likvidovat poštu. Napřed e-mailovou, potom papírovou. Vzkazy od výrobáka, co se za ty dvě hodiny událo, co je třeba zařídit a tak podobně. Do toho telefony, první bývá vždy z Německa. Každý den raport.

Z pohledu města jsem velký šéf, jen já vím, jak to je doopravdy. Já to tu moc neřídím, jen dohlížím. Ale je to dobré bydlo. Pomohlo mi se stavbou domku, jinak bych na něj neměl. Odešel jsem od ženy a všechno jí nechal. Kvůli dětem. Také se mi nechtělo se s ní dohadovat. Je to frigidní hysterka.

Nesnáším hysterické ženské. Ještě víc nesnáším hysterické a frigidní ženské.

Irena nevypadá, že by byla šílená nebo frigidní, uvažoval jsem, než jsem si uvědomil, že sedím za pracovním stolem a mám na krku dvě stě lidí.

Do servisu jsem šel odpoledne pěšky. U mě vzácnost. Jindy bych sedl do městského busu. Teď jsem s velkou rozkoší sledoval to, co od volantu nevidím. Vzal jsem to zkratkou mezi cihlovými bytovkami z padesátých

let, obklopenými vysokými stromy, které už ty činžáky málem převyšovaly. Nařídil jsem si udělat tutéž procházku v létě, kdy to tu bude všechno zelené, a už jsem byl na jednom ze dvou náměstíček, která tu máme kromě hlavního. Vzpomínal jsem, kdy jsem se tady pohyboval po svých. Pěkně dávno to bylo, tudy moje trasa nevede.

A hele, nová cukrárna. Nakoukl jsem do výlohy. Napadlo mě, že sem zajdu pro zákusky dětem, až se zase ohlásí. Péťa nechodí tak často jako Magda, jež se objevuje zásadně nečekaně, ale vždy vhod, o tom není pochyb. Tedy nebylo dosud – vzpomněl jsem si zase na možný vztah s Irenou.

No jasně, nakoupím zákusky i jí, zvažoval jsem před tou výlohou a přemýšlel, zda je na sladké. Já jo, ale předtím musím mít maso. Měly by se jí zamlouvat, jsou pěkně (až moc na můj vkus) nazdobené a také pěkně drahé, pomyslel jsem si. Bylo mi lehce do smíchu nad nezvyklými plány. Většinou chodím spíš ustaraný, podmračený. Až dosud nebyl důvod měnit to. Nasměroval jsem krok kolem pivnice doleva a byl jsem v servisu. Auto naleštěné, připravené vozit mi zase prdel.

Když jsem usedl na své místo za volantem, připadalo mi nejjednodušší otočit jím na jih ve směru na Prahu. Za necelou hodinku bych tam byl. Co asi dělá, zvažoval jsem, ale naštěstí mě nutnost vrátit se do fabriky zbavila dilematu. Pořád jsem na ni však myslel. Chtělo se mi volat jí a mluvit a mluvit, najednou jsem jí toho chtěl tolik říct!

Nejsem moc výřečný. Vystudoval jsem strojařinu a celý život se té profesi věnuju. Než jsem vyhrál konkurz na ředitele – dívím se, že zrovna já, když neumím kvák-nout německy a firma je německá – byl jsem vedoucím

projekční kanceláře ve fabrice, která vyráběla investiční celky pro papírenský průmysl. Dost jsem cestoval, ale jen po východních zemích. Rusky umím dobře.

Němec chce, abych se učil tu jejich hatmatilku, je ochotný platit mi kurzy, asi ho nebaví telefonáty se mnou, jediné chvíle, kdy to nejde s tlumočnickem. Potíme se oba; on se snaží mluvit holými větami a já dělám, že mu rozumím. No, něco už jo, učím se, takže základy mám a terminologii ovládám, ale cítím, že na víc nemám. Dost mě to omezuje, hrozně nerad jezdím do Německa. Všichni si tam rozumí, jen já musím mít tlumočnicka. Při oficiální části jednání to jde, ale jak začne volná zábava, je mi blbě obtěžovat překladatelku, aby tlumočila triviality, které ta society považuje za společenskou konverzaci, a tak se vždy stáhnou někam do kouta a moc se nezapojuju.

Nevím, co mě to napadlo, připomínat si své nedostatky zrovna ve chvíli, kdy myslím na Irenu. Asi bych chtěl být dokonalejší. Taky bych rád zhubl, však jsem na té zastávce pořádně zatahoval břicho. Tak nějak podvědomě jsem to dělal, podle toho jsem poznal, že se mi ta ženská sakra líbí.

No, nejen podle toho...

Asi nekouří...

Zato já ano, a dost. Snad jí to nebude vadit...

Krucinálřagot, co to se mnou je? Tolik sebekritiky tu dávno nebylo! Naposled při hádkách se ženou těsně před rozvodem. To jsem byl ještě ochotný se sebou něco udělat. Všechno jí na mně vadilo. Jenže jsem zjistil, že i kdybych přestal kouřit a zhubl, už by to nebylo ono. Měla vůči mně nekonečné výhrady. Poslední, co za mnou zakřičela, bylo, že jsou naše povahy neslučitelné a že už to mám přiznat.

Na rovinu? Jsem rád, že s ní nežiju. Ta teda člověka uměla dorazit. Věčně našťvaná, ublížená, tvářila se, jako by jí každý den někdo umřel.

To Irena září jak sluníčko – no, jestli se to v té tmě, co jsem ji viděl, dalo poznat.

Ale dalo, to se vycítí; vysílala a já přijímal.

„Pane řediteli,“ skočila mi do rozjímání paní Míla, stojící ve dveřích, „máte na lince pana Dietricha!“

Ještě že tak, pomyslel jsem si, moc nechybělo a zase jsem jí volal. Ale nechci se ztrapňovat, aby si nemyslela, že jsem jak malý Jarda.

Pro příštích pár minut jsem se musel soustředit na němčinu. Máme nepsanou dohodu, že vše, co mi řekne do telefonu, ještě pošle mailem, abych měl čas ověřit si, zda jsem ho pochopil. Divím se mu, že si nenajde místo mě někoho jazykově vybavenějšího, ale na druhé straně ví, že branži rozumím. A fabrika jede. Ví to i Dietrich.

Zaúkoloval mě a hned jsem měl na pár hodin utrum od pohnutek navolit Irenino číslo. Aspoň jsem jí napsal mail, jen co jsem přelouskal ten Dietrichův. Nebylo těžké najít si adresu její redakce na internetu. Odepsala. Překvapeně, ale také mile žensky, nevtíravě.

Těšil jsem se na ni a opakoval si: Ještě že se mi ten bourák posral.

IRENA

Odklad prvního rande byl asi dobrý tah, protože Petr si mě začal prostřednictvím mobilu a počítače namlouvat. Žasla jsem, o čem všem se dokážu zase bavit. Kde se ve

mně vzalo tolik fantazie vzhledem k omezené slovní zásobě posledních let. Rotovala jen kolem nákupů, zahrádky a televize. Ale co, každý máme něco... Nikdo není dokonalý. Nebyla to jen Otova chyba, že jsme se k pořádnému orgasmu vlastně nikdy nedopracovali. Pár náznaků slasti, kratších než chvílka při rozpouštění právě čokoládové pralinky na jazyku, jsem raději začala považovat za vrchol možného. Hlavně že vedoucí naší rubriky o sexu radí mluvit. Mluvit o všem, co si přejeme, co se nám nelíbí.

S Otou se o sexu mluvit nedalo. Buď odešel s výmluvou, že musí za nějakou povinnost, nebo neodpovídal a zaváděl řeč jinam. Vsadím se, že není jediný. Že opak je spíš výjimkou, ačkoli naše odbornice tvrdí, že netušíme, „jak úžasný sex může nepuritánská žena mít, přistupuje-li k němu otevřeně“.

Tak jsem se snažila dle jejích rad. Marně. Mluvit nešlo a starodávná ložnice s rodiči nad postelemi k dovádění moc nevybízela. Zkusit to jinde? Nebylo kde, starožitný nábytek v obýváku byl příliš nepohodlný z mého pohledu a příliš drahý z Otova pohledu. Moje drzá otázka, jak si užívali jeho majitelé v minulém století, Otu nerozesmála, ale popudila – šlo přece o jeho předky!

Jen přibýlo další tabu v tématech našich rozhovorů. Už jich byl celý seznam, mohla jsem si ho pověsit na lednici, kdyby měl Ota smysl pro humor.

Dodnes vzpomínám, co jsem udělala, když jsem se ocitla se všemi věcmi opět ve svém bytě. Jen co Ota odjel – byl tak hodný, že mě ještě odstěhoval – pustila jsem na plné pecky CD Nicka Cavea, kterého nesnášel, a začala jsem tančit. Vlnila jsem se zrovna při „Into my Arms“, oči zavřené, a neslyšela Radka, který přišel domů.

„Mami, co tu děláš?“ probral mě z rauše nově nabyté svobody pohybu, slova a zábavy.

„Už tu zase bydlím,“ usmála jsem se na svého velkého syna, ještě vyššího, než je Iva. Jeho úsměv prozatím nenásledoval, to až po večeři, kterou jsem mu připravila a při níž jsem se zdržela připomínek k jeho „moc“ dlouhým vlasům, orvaným kapsáčům a ponožkám, které měl na nohou asi už třetí den. To jsem si nechala na potom.

Jen jsem žasla, kde se ve mně v hovorech s Petrem bere tolik fantazie, poztrácené postupně s tím, jak mizely iluze o mém novém životě na venkově.

Na rozdíl od Oty Petr mluvil o všem. Nejvíc o tom, že se chce co nejdříve setkat. Venku bylo hnusně, Praha v takovém počasí jako by zestárla a zošklivěla. Holé stromy vypadaly neupraveně, zbytky štěrku na vozovkách i chodnicích poté, co roztál sníh, odporně. Pozvat ho rovnou do bytu nepřipadalo v úvahu, chodit po městě také ne. Tak jsem schůzku oddalovala.

Do práce jsem začala chodit dřív, abych si v klidu přečetla jeho maily a abych, než přijdou kolegyně, dostatečně uklidnila bušení srdce. Doma jsem samozřejmě pouštěla hned po příchodu počítač a nestačila ani nic udělat. Byla jsem lačná Petrova způsobu namlouvání. Neskrblil a využíval všechny mé adresy.

Syn se bavil matkou věčně přilepenou k počítači anebo roztržitou, jako když jsem jednou spálila večeři. Dala jsem vařit pohanku a vzala Petrův hovor. Ještě že mám Radka, který se mě přišel zeptat, jestli něco nevařím. Petr to slyšel.

„Jsi báječná, jak umíš přiznat, že se ti něco nepovedlo,“ pochválil mě.

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.